

EM PIXO

TV

De
l'autor
d'ELS PITJORS
ANYS DE LA
MEVA VIDA

0:05 / 12:50 ● 720p

JAMES PATTERSON

i CHRIS GRABENSTEIN

Estrella Polar

JAMES PATTERSON
| CHRIS GRABENSTEIN

Estrella Polar

Títol original: *I Funny TV*
© 2015, James Patterson
© de les il·lustracions: 2015, Laura Park
© de la traducció: 2016, Mercè Santaulària
© d'aquesta edició: 2016, Grup Editorial 62 s.l.u., Estrella Polar,
Av. Diagonal 662-664, 08034 Barcelona

Primera edició: maig del 2016

La primera edició en anglès va ser publicada als EUA al desembre del 2015. Aquesta edició es publica per acord amb Little, Brown and Company, segell d'Hachette Book Group, Inc., Nova York, EUA. Tots els drets reservats.

Tots els personatges i fets d'aquest llibre són producte de la imaginació de l'autor.
Qualsevol semblança a fets i persones reals és totalment una coincidència.

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Fotocomposició: Víctor Igual, S.L.
Dipòsit legal: B. 7.549-2016
ISBN: 978-84-16522-52-1

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

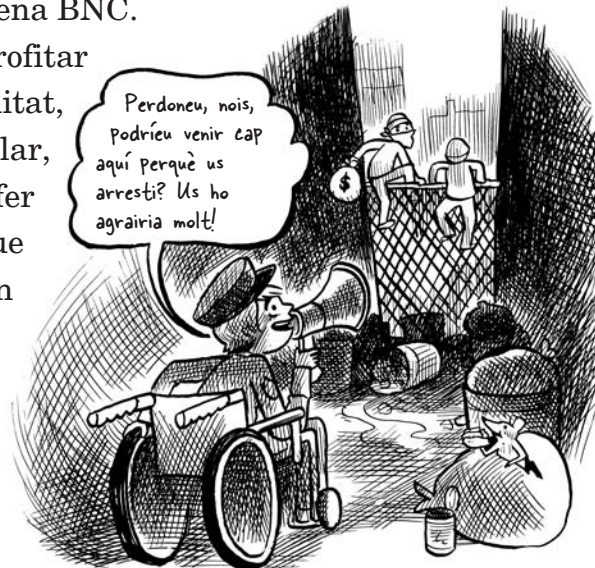
Capítol 1

PREVISIÓ DE TELEVISIÓ?

Hola, em dic Jamie Grimm i m'encantaria que poguéssiu veure el meu novíssim programa televisiu, si és que n'arribo a fer mai cap.

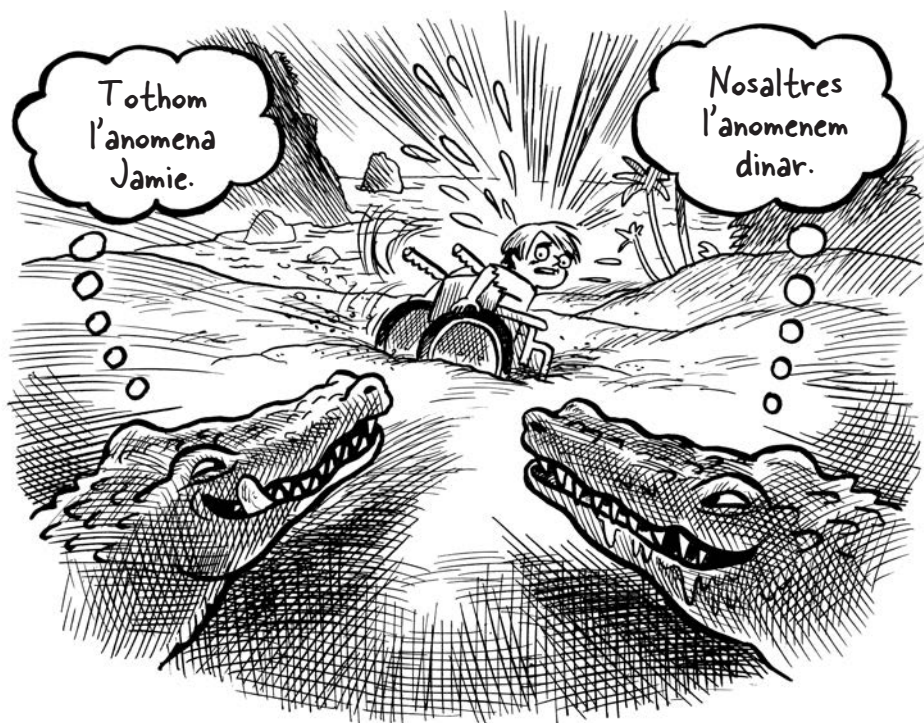
Resulta que, quan vaig guanyar el concurs del millor humorista júnior del món a Hollywood, un dels premis que em van tocar van ser l'oportunitat de protagonitzar un programa a la cadena BNC.

Però no podré aprofitar mai aquesta oportunitat, perquè, diguem-ho clar, em costa una mica fer moltes de les coses que es fan a la tele. Un programa de lladres i polis queda del tot descartat, perquè

no me'n sortiria gaire a l'hora de perseguir els dolents per carrerons foscos.

Tampoc no m'aniria gaire bé en un programa d'aquells de supervivència. Sobretot si fos en una illa deserta plena de sorra.

Sí, m'agradaria visitar Hollywood, però Long Beach, a Long Island, és la meva autèntica llar. O sigui, resumint, torno a ser al lloc més divertit del planeta: l'institut.

Per sort, tinc uns amics genials. Per exemple, en Jimmy Pierce i en Joey Gaynor. Molts matins anem a peu junts fins a l'institut.

Bé, els que hi van a peu són ells. Jo hi vaig sobre rodes.

Però el que m'agrada més d'en Gaynor i en Pierce és que no em tracten mai com si jo fos diferent o minusvàlid (no puc suportar aquesta paraula; que potser hi ha maxivàlids?). Tal com va dir en Gaynor una vegada: «Sempre seràs més baixet que nosaltres, colega».

Quan ens trobem una pujada de les grosses, en Gaynor i en Pierce no s'afanyen a col·locar-se darrere meu per empènyer la cadira i tractar-me com un nadó que ha crescut massa. Però sí que agafen una de les manetes com aquell qui res i m'ajuden una miqueta sense fer cap comentari.

En Jimmy Pierce, per cert, és un savi boig. És tan intel·ligent, que una vegada em va dir que els elefants són els únics mamífers que no poden saltar. «Els elefants i jo», li vaig recordar.

I pel que fa a en Joey Gaynor, ell és boig i prou. Es passa de la ratlla... Porta tatuatges, pírcings al nas i aquella mena de boletes que semblen granets metàl·lics. Fa poc, es va posar un pírcing a l'orella, un d'aquells que és com una punxa. Ara té els lòbuls de les orelles com broquetes de gamba a la graella.

Cada matí, de camí a l'Institut de Long Beach, passem per davant d'una escola de primària.

Quan ens veuen els nens i nenes, s'amunteguen tots en un extrem del pati i em comencen a cridar acudits a través de la reixa. La majoria de brometes són molt dolentes, però ells són molt graciosos.

A més, són els únics que em van votar quan vaig participar en les finals del concurs del millor humorista júnior del món.

O sigui que, i tant, sempre ens aturem i els escoltem.

Fins i tot també quan al final queda clar que ens hem equivocat, que no calia aturar-se.

AI, QUE EM MORO DE RIURE...

Fem una mica tard, però els nens no paren d'explicar-nos acudits.

—Un altre —els demano.

—Ei, Jamie —diu una nena pèl-roja amb la cara tota pigada—, per què els golfistes porten un parell de pantalons?

—No ho sé. Per què?

—Per si de cas troben un forat en un.

Ei, que són nens i nenes de quart i cinquè explicant els mateixos acudits que els nens i les nenes de quart i cinquè han explicat sempre.

De vegades faig veure que són molt graciosos i simulo grans riallades mentre alço les rodes del davant de la cadira.

Avui cometo un error. Faig la cabriola massa a prop de la vorada.

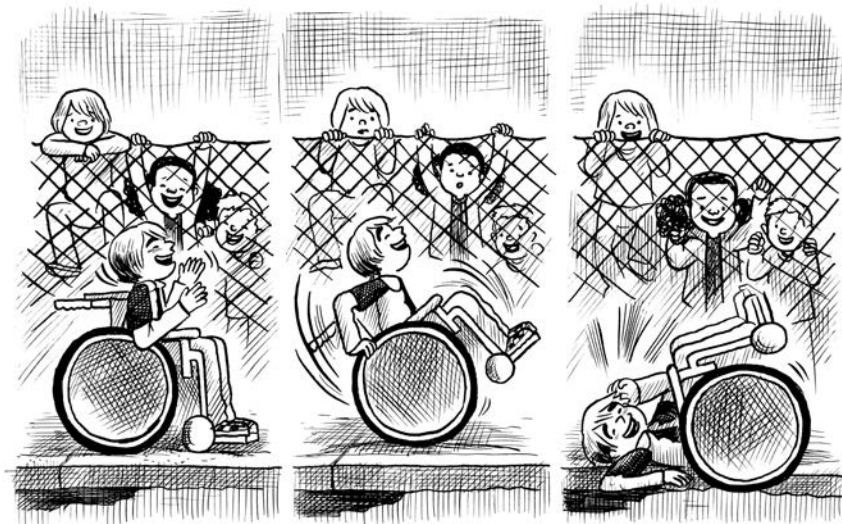
Ei, Jamie,
el saps, aquell
del porc senglar?
És igual. Tampoc
creec que el
«cacis».

Jamie, per què
el teu nas ha de
fer un pam?

No ho sé.
Per què?

Perquè
puguis
fer pam i
pipa!

En Gaynor i en Pierce m'alcen dissimuladament i em recol·loquen la cadira a lloc. Vet aquí una altra raó per la qual m'agrada anar a l'institut amb els meus escortes.

Resulta que, quan faig el salt enrere i em quedo estès a la cuneta, casualment se'ns acosta la nostra amiga Gilda Gold amb la seva càmera de vídeo. La Gilda sempre grava vídeos divertits. Jo hi surto, de vegades; fins i tot quan no sé que té la càmera encesa.

—Quina tombarella enrere tan còmica, Jamie —em diu, quan torno a quedar assegut a la cadira—. Si mai et puguen massa els fums per ser famosos, penjaré aquest salt enrere a Internet. I potser l'enviaré a algun programa de tafaneries.

—Gràcies —responc, amb un somriure.

Evidentment, no em fa por que la Gilda pengi el vídeo.

No el miraria ningú. Ja no sóc famós. Només sóc un xaval que, una vegada, va guanyar un concurs d'acudits a la tele.

Un xaval que hauria d'anar amb compte de no fer cabrioles amb la cadira massa a prop de la vorada del carrer. Sobretot quan hi ha un bassal.

Em queden els calçotets ben xops tot el dia.

UNA ESTRATÈGIA ANTIABUSANANOS

La Gilda, en Gaynor, en Pierce i jo avancem pel passadís fent el ruc, en direcció als armariets.

Han tret totes les pancartes que deien «Benvingut!» i «Jamie = la bomba». Ja no hi ha ni globus ni garlandes. Encara hi ha una postal de felicitació enganxada a la porta del meu armariet, però està mig pengim-penjam perquè gairebé no l'aguanta la cinta adhesiva.

Segurament en podríem dir *Jamie a Seques*, d'aquesta etapa de la meva vida.

O sigui, què representa que has de fer un cop s'ha complert el teu somni més bestial? Que potser vaig arribar al màxim nivell d'èxit a l'institut quan vaig guanyar el concurs? I si la cadena BNC no vol fer mai un programa de televisió protagonitzat per un humorista júnior en cadira de rodes? A partir d'ara ja només puc empitjorar, anar avall i avall?

Com a mínim puc lliscar.

Sobretot si el meu cosí, l'Stevie Kosgrov, l'abusanos més abusanos de l'insti, em dona una empenteta. Cosa que, per cert, fa ara mateix.

Uf.

Però l'Stevie Kosgrov ja no em fa por, perquè he descobert una arma secreta molt potent per vèncer-lo: l'humor. Em fa l'efecte que uns estirabots ben disparats és una de les millors maneres de desinflar un abusanos que s'ho creu massa.

O sigui que, quan m'amenaça d'estirar-me els calçotets per damunt de la cintura dels pantalons, li dic:

—En saps molt, d'estirar calçotets, Stevie. Que potser assages a casa estirant-te els teus? Ves que no sigui per això que camines d'aquesta manera tan estranya.

Mentre dono a l'Stevie una mica de la seva pròpia medecina, un xaval nou avança feixugament pel passadís. Aparta l'Stevie a un costat, gairebé, i se'm queda mirant.

— Ets en Jamie Grimm, oi?

Somric.

— Què m'has reconegut primer, la cara o la cadira?
— pregunto.

— Tros de bocamoll.

Ui, ui. Fins aquí ha arribat l'amistat amb el gegant que aquest matí s'ha llevat de la mongetera amb el peu esquerre.

—Em dic Lars Johannsen —diu—. Acabo d'arribar de Minnesota amb la meua família per quedar-me a viure aquí.

Em sembla que en Johannsen (que, per cert, és tan gran com Minnesota) és escandinau. No m'estranyaria gens que tingués una part víking. La part saquejadora.

—Vaig fer campanya per la Patty Xerrameca —em diu—. La vaig votar quinze vegades. Vaig pitjar les teclades del seu número 800 tan fort que vaig esmicolar el telèfon.

Repasada ràpida: la Patricia Dombrowski, a qui li agrada fer-se dir Patty Xerrameca, és una de les humoristes a qui vaig guanyar a Hollywood quan es van emetre els vots per telèfon i a través de missatges de text, igual com es fa en programes de l'estil d'*America's Got Talent*, tot i que també es podrien dir *Amèrica Té Telèfons*.

La Patricia Dombrowski viu a Moose Lake —que és com dir el Llac de l'Ant—, Minnesota. Tinc la sospita que aquest xaval nou, en Lars (que em fa l'efecte que vol dir «llarg» en suec) és l'ant que dona nom al llac.

En Johannsen s'inclina perquè els nostres respectius nassos quedin a tocar, i llavors li noto la ferum de l'arengada que ha menjat per esmorzar.

—La Patty t'hauria d'haver guanyat, t'hauria d'haver clavat una pallissa.

Em limito a empassar-me la saliva.

—Però no passa res —continua—. Ja te la clavaré jo, la pallissa.

—Ui —exclama l'Stevie Kosgro—, frena una mica, que acabes d'arribar. En Jamie Grimm és meu.

—I tu qui ets? —pregunta en Johannsen a l'Stevie.

—Em dic Kosgro. Abusanos oficial d'aquest institut, fa tres anys que tinc el càrrec. Si vols fer la guitza a l'invàlid, posa't a la cua. Darrere meu.

—Perfecte. Si sóc darrere teu, em serà més fàcil clavar-te una puntada al cul.

Dos segons després, l'Stevie està espaterrat a terra. I tot seguit em toca a mi. Una empenta i quedo estirat d'esquena, amb la mirada fixa als fluorescents. Una altra vegada.

Sí. És la història de sempre. Però ara resulta que m'he d'amoïnar per un altre abusananos.

Però sabeu què? L'Stevie, també!

